

πιζώμεν εἰς Αὐτόν.» Πόσιν δὲ τέρπομαι ἀνακαλοῦσα εἰς τὸν νοῦν μου τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς! Μετὰ σφόδρῃς ἠτένιζεν ὁ Ἰππότης Ἐλθέριος πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ παρατήρει τὴν πρὸς τὴν μητέρα αὐξάνουσαν ὁμοιότητά της, περὶ τῆς ὁποίας τόσον φιλοστόργως αὐτὴ ὠμίλει. Κατὰ τὴν εὐτυχῇ ἐκείνην ἐσπέραν, ἡ Ρόζα παίζουσα τὴν κιθάραν ἐψάλλε μετὰ τοῦ πατρὸς της· ἀνέγνωσαν δὲ μετὰ προσοχῆς κεφάλαιά τινα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ Ψαλμοὺς, οἵτινες ὑπῆρξαν πρὸς τὴν ἀποθνήσκουσαν Μαρτίλδην πολὺ παρηγορητικοί.

Ἐνασχολουμένων αὐτῶν οὕτως, ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ προσήγγιζον εἰς τὸ Εὐτυχὲς Φρούριον παρέχοντος εἰς αὐτοὺς εἰσοδὸν τοῦ προμνησθέντος κακοῦ ἀνθρώπου, ὃν θὰ ὀνομάζω Προδότην. Οὗτος ἤνοιξε μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ κρότος, τὴν θύραν ἐκείνην, ἣν καθέκονε ἔχει νὰ φυλάττῃ. Οὕτω πρὶν ἢ δοθῇ σημείον τι κινδύνου οἱ στρατιῶται συνέλαβον πάντας τοὺς ἄλλους θεράποντας καὶ τοὺς κατέκλεισαν εἰς εἰρηκτὴν, ἥτις ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν ἐχρησίμευσεν ὡς δεσμωτήριον. Τότε δὲ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Προδότου ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς, ἐφώρμησε πρὸς τὸ Προσφυλὲς Δωμάτιον καὶ διαβήνυσαν τὴν θύραν προεχώρησαν ἐν ἡ δύο βήματα ἐκφωνῶν μετὰ ὑπερηφανείας καὶ ὀργῆς, «τέλος ἐκδικούμαι!

Τὸ φρούριον τοῦτο εἶναι ἐμὸν, σὺ εἶσαι αἰχμάλωτός μου καὶ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου θέλεις μὲ ἀκολουθήσει! Μετὰ ταῦτα ἀμέσως ἀπῆλθε κλειδώσας τὴν θύραν. Ἡ Ρόζα σχεδὸν λειποθυμημένη ἐπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς της. Οὗτος δὲ τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἐστήριξε μὲ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα καὶ πρὸς περηγορίαν της εἶπε πολλοὺς εὐσεβεῖς λόγους πρὸς παρηγορίαν της, οἷον «ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν, τέκνον μου» ἐν δὲ Αὐτὸς ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ προλάβῃ ταύτην τὴν δυστυχίαν ἡμῶν. Ἀς ὑποταχθῶμεν εἰς ὅ,τι δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἐμποδίσωμεν καὶ ἅς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὑπορέ-

ρωμεν μετὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς ὅ,τι ἤθελεν ἀκολουθήσει». «ὦ, πάτερ μου, θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἄρά γε νὰ σὲ συνοδεύσω; Θὰ παρκαλέσω τὸν Ἰππότην Ἐμβῆν νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ σὲ ὑπηρετῶ ἐν τῇ φυλακῇ σου». «Ὁχι, ἀγαπητόν μοι τέκνον,» ἀπήντησε θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, «μὴ ἀναφέρῃς τοῦτο εἰς αὐτόν· ἡ δὲ θερμότης μου εὐχὴ κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τις τὴν φυγὴν σου ἐκ τοῦ Φρουρίου, ὅπερ δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἡμᾶς. Γνωρίζεις τὸ δάσος, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ πιστὸς μου Βόρξιος; ἂν καὶ μεμονωμένη καὶ πεζὴ πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ φθάσῃς εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν

νύκτα ταύτην. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ὀδηγήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ τὸ τέκνον μου!» Μετὰ τὴν ὁμίλιαν ταύτην ὁ Ἰππότης Ἐλθέριος ἔδωκε πρὸς αὐτὴν ὀδγκρίας διὰ τῶν ὁποίων ἤλπιζεν ὅτι ἤθελεν εὑρεῖ τὴν κατοικίαν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ἡ τοῦλάχιστον τὴν θέσιν, ἥτις δὲν ἦτο τοσοῦτον μακρὰν, ὅπου αὐτὸς καίων ξύλα κατεσκεύαζεν ἀνθρακας. Μένε δὲ μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του, ὥς οὐ εὐαρεστήθῃ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ προβλέψῃ καταλλήλοτερον ἄσυλον. Μὴ ἀνησυχεῖ πολὺ περὶ ἐμοῦ, διότι ὁ Θεὸς οὐδέποτε θέλει ἐγκαταλείψει τοὺς πεποιθότας εἰς αὐτόν· ἅς μὴ ἀμυρτάνωμεν λοιπὸν ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς σοφίας, ἀγάπης, ἡ δυνάμεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ἐστάθη εἰς

τὴν θύραν καὶ δὲν ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὸ δωμάτιον, νομίζω ὅτι δὲν σε εἶδεν, οὐδὲ ἡδύνατο νὰ διδῇ ὅτι τὸ δωμάτιόν σου συγκοινωνεῖ μὲ τοῦτο. Φέρε λοιπὸν τὸ μακρὸν μέλαν ἐπαινωφόριόν σου. Μὴ χάσῃς οὐδὲ στιγμὴν, διότι ἀκούω τὸν κρότον τῶν βημάτων πανταχόθεν· οἱ δὲ στρατιῶται βεβηλῶς λεηλατοῦσι τὸ Φρούριον καὶ θέλουσιν ἀναμφιβόλως λαφυραγωγῆσαι καὶ τὸ δωμάτιόν σου». Ἡ Ρόζα ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγης στιγμᾶς ἐπέστρεψε κομίζουσα τρία ἢ τέσσαρα πολύτιμα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει τοῦδε ἐτίμα μόνον, ὥς δῶρα δοθέντα εἰς αὐτὴν παρὰ τῶν ἀγαπητῶν γονέων της.